

Alegerea

de Charles Haddon Spurgeon

Această publicație vă este oferită gratuit de

Pentru lista publicațiilor gratuite
și informații suplimentare
contactați-ne la următoarea adresă:

Fundația Mantachie
O voce baptistă în România
str. Izvor nr. 3
Bocșa, Caraș-Severin
325300
România

sau

e-mail:
raule@xnet.ro

tel. 0721 262 013

www.abaptistvoice.com

EXEMPLAR GRATUIT

Titlu original: **Election**

Nr. 41-42, Metropolitan Tabernacle Pulpit, vol 1

Rostită în dimineața de Sabat, 2 septembrie 1855,

de către **C. H. Spurgeon**

la New Park Street Chapel, Southwark

În limba română de Mircea Roman

Editor: Raul Enyedi

Bocșa, 2011

Alegerea

„Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului. Iată la ce v-a chemat El, prin Evanghelia noastră, ca să căpătați slava Domnului nostru Isus Hristos.” II Tesaloniceni 2:13-14.

Chiar dacă nu ar fi existat vreun alt text în Cuvântul sfânt cu excepția acestuia, consider că încă ar fi trebuit să primim și să recunoaștem adevărul doctrinei mărețe și slăvite a străvechii alegeri făcute de Dumnezeu, aceea de a avea o familie. Dar se pare că în mintea umană există o prejudecată înrădăcinată împotriva acestei doctrine și deși majoritatea altor doctrine sunt acceptate de creștinii mărturisitori, unele cu precauție, altele cu plăcere, totuși aceasta pare a fi cel mai adesea disprețuită și respinsă. În multe din amvonurile noastre o predică despre *alegere* ar fi considerată un mare păcat și înaltă trădare, pentru că n-ar suna ca ceea ce numim un discurs „practic”. Cred că cei ce susțin aceasta s-au îndepărtat de adevăr în această privință. Orice a dezvăluit Dumnezeu, a dezvăluit cu un scop. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, nimic din Scriptură nu poate să nu fie transformat în discurs practic, căci „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos”, adică are finalitatea unei îmbogățiri spirituale. Este însă adevărat că un asemenea discurs nu poate fi transformat într-un discurs despre liberul arbitru – aspect de care suntem conștienți – dar poate fi transformat într-un discurs practic despre harul fără plată, iar practica harului fără plată este cea mai bună practică atunci când adevăratele doctrine ale dragostei neschimbate a lui Dumnezeu sunt folosite eficient în inimile sfinților și păcătoșilor. Acum, cred că în această dimineață unii din voi tresar doar la auzul acestui cuvânt, gândindu-se: „Voi asculta cu atenție”, „Îmi voi lăsa prejudecățile deoparte”, „Voi asculta ce are acest om de spus”. Nu vă închideți urechile de la bun început, gândind că e „o doctrina înaltă”, căci cine ți-a dat autoritatea să distingi dacă este înaltă sau joasă? De ce v-ați opune învățaturii lui Dumnezeu? Amintiți-vă ce li s-a întâmplat copiilor ce îl batjocoreau pe prorocul Domnului, spunându-i „Suie-te, pleșuvule, suie-te, pleșuvule.” Nu spuneți nimic împotriva învățăturilor Domnului ca nu cumva vreo fiară rea să iasă din pădure și să vă sfâșie și pe voi. Mai sunt însă și alte calamități afară de judecata deschisă a cerului – luați aminte ca acestea să nu cadă asupra capului vostru. Lăsați prejudecățile: ascultați cu calm și fără patimă, ascultați ceea ce spun Scripturile și când primiți adevărul, dacă Dumnezeu va îngădui să îl descopere și să îl dezvăluie sufletelor voastre, nu vă fie rușine să o recunoașteți. A recunoaște că ați greșit ieri nu este altceva decât a mărturisi că astăzi sunteți un pic mai înțelepți și în loc de a fi o umbră asupra voastră, este o onoare acordată judecății voastre, dând dovadă că înaintați în cunoașterea adevărului. Să nu vă fie rușine să învățați și să dați la o parte vechile învățături și viziuni, preluând ceea ce puteți vedea mai deslușit în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar dacă nu recunoașteți cele auzite ca fiind parte din Biblie, indiferent ce voi spune, sau orice alte autorități aș invoca, vă implor, așa cum vă iubiți sufletul, respingeți cuvintele mele. Și dacă de la acest amvon auziți vreodată cuvinte contrare Cuvântului Sfânt, amintiți-vă că Biblia trebuie să fie pe primul loc, iar slujitorul lui

Dumnezeu trebuie să fie sub ea. N-ar trebui să ne situăm deasupra Bibliei când predicăm, ci trebuie să predicăm cu Biblia deasupra capului nostru. După tot ce am predicat, suntem conștienți de faptul că muntele adevărului este mai înalt decât pot discerne ochii minții noastre, nori și întuneric îi învăluie vârful și nu-i putem distinge culmea cea mai de sus, și totuși, vom încerca să predicăm despre el cât de bine putem. Și din moment ce suntem muritori și supuși greșelii, exersează-ți capacitatea de a judeca lucrurile – „Cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu” și dacă după o meditație matură pe genunchii plecați sunteți călăuziți spre respingerea doctrinei alegerii – un lucru ce îl consider a fi total imposibil – atunci nu primiți acest cuvânt, nu-l ascultați predicat, ci credeți și mărturisiți orice vedeți a fi Cuvântul lui Dumnezeu. N-aș mai putea adăuga nimic la această introducere.

În primul rând, ar trebui să vorbesc despre *veridicitatea* acestei doctrine: „Dumnezeu v-a ales de la bun început pentru mântuire.” În al doilea rând, voi încerca să demonstrez că această alegere este *absolută*: „El te-a ales de la început pentru mântuire”, nu *pentru* sfințire, ci „*prin* sfințirea Duhului și credința adevărului.” În al treilea rând, această alegere este *eternă*, deoarece textul spune „Dumnezeu te-a ales de la început”. În al patrulea rând, este *personală*: „v-a ales pe voi”. Apoi vom privi la *efectele* învățaturii și, la sfârșit, cu ajutorul Domnului, vom încerca să privim la *tendențele* sale să vedem dacă este cu adevărat o învățătură groaznică și imorală. Asemeni unor albine, vom cerceta floarea să vedem dacă are miere, dacă ceva bun poate ieși de aici sau dacă este un rău neîndoielnic, fără drept de apel.

I. În primul rând voi încerca să demonstrez că învățătura aceasta este ADEVĂRATĂ și voi începe cu *argumentum ad hominem*. Vă voi vorbi în funcție de diferitele poziții și denominațiuni. Unii din voi aparțin de Biserica Anglicană și sunt bucuroși să vă văd în număr atât de mare aici și, chiar dacă uneori spun lucruri dure despre Biserică și Stat, totuși iubesc vechea Biserică, căci are în comunitatea sa mulți slujitori evlavioși și sfinți remarcabili. Apoi, știu că credeți cu tărie în ceea ce Articolele declară a fi doctrina sănătoasă. Vă voi da exemplul a ceea ce ele rostesc cu privire la *alegere*, căci dacă credeți în ele, nu vă puteți eschiva de la primirea acestei învățături. Vă voi citi un fragment din al 17-lea Articol despre Predestinare și Alegere:

„Predestinarea la viață este scopul veșnic al lui Dumnezeu prin care (înainte de întemeierea lumii) El a poruncit de-a pururea prin sfatul tainic pentru noi, mântuirea din blestem și osândă a acelor pe care, în Hristos, i-a ales dintre oameni și aducerea lor în Hristos la mântuire veșnică, ca vase de cinste. Fapt pentru care ei, care au fost înzestrați cu un asemenea dar extraordinar din partea lui Dumnezeu, au fost chemați conform scopului lui Dumnezeu prin lucrarea Duhului Lui în momentul potrivit: ei se supun prin har chemării, fiind îndreptățiți fără plată, fiind făcuți fii ai lui Dumnezeu prin înfiere, făcuți după chipul singurului Său Fiu Isus Hristos, umblând cu evlavie în fapte bune și, la sfârșit, prin îndurarea lui Dumnezeu, ei ajung la fericirea veșnică.”

Consider acum că orice om credincios, dacă este un credincios sincer și cinstit în Biserica Mamă, trebuie să fie un credincios înfocat în ce privește alegerea. Este adevărat că dacă citește câteva fragmente din Cartea de Rugăciune, va găsi aspecte contrare învățaturii harului fără plată și pe deplin diferite de învățătura scripturală, dar dacă citește Articolele, atunci va vedea că Dumnezeu Și-a ales poporul pentru viața veșnică. Cu toate acestea, nu sunt atât de nebunește îndrăgostit de acea carte, așa cum ați putea fi voi și am

citată acest articol pentru a vă arăta că dacă aparțineți de Biserica de stat a Angliei ar trebui cel puțin să nu obiectați acestei învățături despre predestinare.

O altă autoritate umană prin care aș putea confirma doctrina alegerii este vechiul crez waldensian. Dacă citiți crezul vechilor waldensieni, scris de ei în focul prigoanei, veți vedea că acești renumiți mărturisitori și practicanți ai credinței creștine au primit și îmbrățișat cu tărie această învățătură ca fiind parte a adevărului lui Dumnezeu. Am copiat dintr-o carte veche unul din articolele credinței lor:

„Dumnezeu mântuiește din nelegiuire și osândă pe acei ce i-a ales de la întemeierea lumii nu din pricina vreunei predispoziții, credințe sau sfințenii ce a văzut-o la ei, ci numai mulțumită îndurării Sale manifestate în Isus Hristos, Fiul Său, trecându-i cu vederea pe restul datorită motivului lipsit de orice blam al propriei Sale voințe libere și dreptăți.”

Ceea ce predic acum nu este o inovație, nu este nicidecum o învățătură nouă. Îmi place să proclam aceste învățături vechi și puternice, ce sunt poreclite Calvinism, dar care sunt cu siguranță adevărul revelat al lui Dumnezeu, așa cum este el în Isus Hristos. Prin acest adevăr fac o călătorie în timp și, în vreme ce merg, văd bătrân după bătrân, mărturisitor după mărturisitor, martir după martir, stând să-mi dea mâna. Dacă aș fi un pelagian sau un credincios în doctrina voinței libere, ar trebui să străbat secole de unul singur. Pe alocuri ar putea apare câte un eretic cu un caracter nu foarte onorabil ce m-ar numi frate. Dar considerând aceste lucruri standardele credinței mele, văd pământul strămoșilor populat de frații mei – văd mulțimi ce împărtășesc același lucru ca mine și recunosc că aceasta este religia bisericii lui Dumnezeu.

Vă voi citi de asemenea un fragment din vechea Mărturisire Baptistă. Suntem bapțiști în această adunare – majoritatea dintre noi, cel puțin – și ne place să vedem ce au scris înaintașii noștri. Cu vreo două sute de ani în urmă bapțiștii s-au adunat și au publicat articolele credinței lor pentru a pune capăt unor zvonuri împotriva ortodoxiei lor ce s-au răspândit în lume. Mă întorc la această carte veche – pe care tocmai am publicat-o¹ – și găsesc următoarele:

Al treilea articol: „Prin hotărârea lui Dumnezeu, întru manifestarea slavei Sale, unii oameni și îngeri sunt predestinați sau rânduiți mai dinainte pentru viața veșnică prin Isus Hristos pentru lauda harului Său slăvit; alții fiind lăsați să acționeze în păcatul lor spre osânda bine meritată întru lauda dreptății Sale slăvite. Acești oameni și îngeri predestinați și aleși astfel sunt creați în mod special și neschimbat, iar numărul lor este atât de sigur și categoric, încât n-ar putea fi diminuat sau mărit. Acei din omenire ce sunt predestinați spre viață sunt aleși de Dumnezeu în Hristos, înainte de întemeierea lumii, potrivit cu scopul Său veșnic și neschimbat și sfatul Său tainic și buna plăcere a voii Sale, spre slava veșnică izvorâtă din harul și dragostea Sa, fără ca vreun lucru din creație, fie el condiție sau cauză, să-L fi determinat să o facă.”

În ce privește aceste autorități omenești, nu-mi pasă dacă cineva se grăbește să se năpustească asupra tuturor celor trei. Nu-mi pasă ce susțin acestea, pro sau contra acestei învățături. Le-am folosit ca un fel de confirmare a credinței voastre, pentru a vă arăta că în timp ce sunt numit eretic sau hiper-calvinist, totuși sunt susținut de strămoșii noștri. Tot trecutul îmi este sprijin. Nu îmi pasă de prezent. Dați-mi trecutul și voi nădăjdui într-un viitor. Răzvrătească-se prezentul împotriva mea, nu îmi pasă. Și ce dacă o mulțime de biserici din Londra au părăsit învățăturile de bază ale lui Dumnezeu, nu contează. Dacă

¹ A doua mărturisire de credință baptistă de la Londra (1689) – n. ed.

câțiva dintre noi stau singuri în sprijinirea neclintită a suveranității lui Dumnezeu, de suntem atacați de dușmani și, oh, chiar de frații noștri, ce ar trebui să ne fie prieteni și ajutoare, nu contează, dacă ne putem baza pe trecut – nobila oștire de martiri, ceata slăvită a mărturisitorilor ne sunt prieteni; martorii adevărului ne sunt alături. Cu ei de partea noastră nu vom spune că stăm în picioare singuri, ci putem exclama : „Dumnezeu Și-a păstrat șapte mii ce nu și-au plecat genunchii în fața lui Baal”. Dar ceea ce contează cel mai mult este că *Dumnezeu este cu noi*.

Adevărul suprem este întotdeauna Biblia și doar Biblia. Ascultători ai mei, nu credeți în nici o altă carte afară de Biblie, nu-i așa? Dacă aș putea demonstra aceasta din toate cărțile Creștinătății, dacă aș putea aduce înapoi biblioteca din Alexandria și să vă dovedesc aceasta, tot nu ați crede, dar cu siguranță veți crede ceea ce este în Cuvântul lui Dumnezeu.

Am selectat câteva texte pentru a le citi. Îmi place să vă dau mai multe texte când îmi e teamă că veți pune la îndoială un adevăr, ca să fiți prea uimiți pentru a vă îndoii, dacă nu credeți cu adevărat. Dați-mi voie să trec printr-un catalog de fragmente în care oamenii lui Dumnezeu sunt numiți alesi. Desigur dacă oamenii sunt numiți *aleși*, trebuie să existe o *alegere*. Dacă Isus Hristos și apostolii Săi erau obișnuiți cu modul de a numi credincioșii alesi, trebuie să credem că erau alesi, altfel termenul n-ar însemna nimic. Isus Hristos spune: „Și dacă n-ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n-ar scăpa; dar le-a scurtat din pricina celor *aleși*” „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși. Ei vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei *aleși*.” „Atunci va trimite pe îngerii Săi, și va aduna pe cei *aleși* din cele patru vânturi, de la marginea pământului până la marginea cerului.” (Marcu 13:20, 22, 27) „Și Dumnezeu nu va face dreptate *aleșilor* Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?” (Luca 18:7). Alături de ele pot fi selectate multe alte fragmente care conțin fie cuvântul „ales”, „numit” sau sintagma „oile Mele” sau denumiri asemănătoare ce arată că poporul lui Hristos este diferențiat de restul omenirii.

Dar nu vă voi obosi cu texte, căci aveți concordanța Bibliei. De-a lungul epistolelor, sfinții sunt numiți în mod constant „aleși”. În Coloseni Pavel spune „Astfel dar, ca niște *aleși* ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare...” Atunci când îi scrie lui Tit, își spune „Pavel, robul lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința *aleșilor* lui Dumnezeu și cunoștința adevărului.” Petru spune „*aleși* după știința mai dinainte a lui Dumnezeu”. Dacă vă întoarceți la Ioan, veți descoperi că îi place mult acest cuvânt. El spune „Prezbiterul către *aleasa* doamnă” și vorbește despre „sora *aleasă*”. Și știm unde stă scris Biserica *aleasă* cu voi, care este în Babilon, vă trimite sănătate”. Lor nu le era rușine de acest cuvânt în acele vremuri și nu le era frică să vorbească despre el. În zilele noastre cuvântul a fost împovărat de o diversitate de înțelesuri și mulți au denaturat și schimbat învățătura, astfel încât să sune a învățătură drăcească, recunosc aceasta; și mulți ce se numesc credincioși au început să prețuiască antinomianismul. Dar în ciuda acestor lucruri, de ce să-mi fie rușine de el, dacă oamenii îl denaturează ? Iubim adevărul lui Dumnezeu pe roata de tortură, ca și atunci când stă în picioare. Dacă am iubit un martir înainte să fi ajuns pe roata de tortură, ar trebui să-l fi iubit mai mult când era torturat acolo. Când adevărul lui Dumnezeu este tras pe roata de tortură, nu îl numim minciună. Nu ne place să-l vedem astfel, dar îl iubim chiar și așa, deoarece putem distinge care ar fi trebuit să-i fie proporțiile adevărate dacă n-ar fi fost răstignit și torturat de cruzimea și neadevărurile omenești. Dacă veți citi multe

din scrisorile înaintașilor, veți vedea că se adresează oamenilor lui Dumnezeu ca fiind „aleși”. Într-adevăr, termenul uzual folosit printre bisericile creștinilor primari când se adresau unul altuia era cel de „ales”. Ei foloseau adesea termenul pentru a se denumi unul pe altul, arătând că se credea că tot poporul lui Dumnezeu era evident „ales”.

Iar acum să vedem versetele ce dovedesc în mod deschis această învățătură. Deschideți Bibliile la Ioan 15:16 și acolo veți vedea că Isus Hristos Și-a ales poporul, căci spune: „Nu voi M-ați ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și să aduceți roadă, și roada voastră să rămână, pentru ca orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea.” Apoi în versetul 19 „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea.” Apoi în capitolul 17:8, 9 : „Căci le-am dat cuvintele, pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia, pe care Mi i-ai dat Tu; pentru că sunt ai Tăi.” Acum întoarceți paginile la Fapte 13:48 : „Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau Cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete viața veșnică, au crezut.” Ei pot despărți firul în patru, dacă doresc, dar versetul spune clar și răspicat în original „rânduiți să capete viața veșnică”; și nu ne pasă de diferitele comentarii ce decurg de aici. Nici nu aveți nevoie să vi se amintească de Romani 8, căci sunt convins că sunteți familiarizați cu acel capitol și l-ați înțeles deja. În versetele 29 și următoarele se spune: „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte² să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați. Și pe aceia pe cari i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe cari i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe cari i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit. Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile? Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” De asemenea nu va fi necesar să repetăm întreg capitolul 9 din Romani. Atâta timp cât acesta rămâne în Biblie, nici un om n-ar putea demonstra adevărul arminianismului; atâta timp cât rămâne scris acolo, nici cele mai flagrante denaturări ale fragmentelor nu vor putea pune capăt învățaturii alegerii din Scripturi. Să citim astfel de versete – „Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă, și nu făcuseră nici bine nici rău, – ca să rămână în picioare hotărârea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin Cel ce cheamă – s-a zis Rebecii: ‚Cel mai mare va fi rob celui mai mic’ ”, apoi citiți versetul 22 „Și ce putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-Și arate mânia și să-Și descopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire ; și să-Și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă (despre noi vorbesc)?”. Apoi mergeți la Romani 11:7 – „Deci, ce urmează? Că Israel n-a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat; pe când ceilalți au fost împietriți”. În 11:5 citim „Tot așa, și în vremea de față, este o rămășiță datorită unei alegeri, prin har.” Vă amintiți, fără îndoială, fragmentul din I Corinteni 1:26-29 : „De pildă, fraților, uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sunt mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii,

² În engleză, predestinat, n. tr.

și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.” Amintiți-vă din nou de fragmentul din I Tesaloniceni 5:9 : „Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos.” Și apoi aveți textul meu, care cred că vă este suficient. Dar dacă aveți nevoie de mai mult, le aveți la îndemână, dacă nu v-am îndepărtat întru totul suspiciunile acestei învățături ca fiind adevărate.

Prieteni: după părerea mea, această mulțime de dovezi din Scriptură ar trebui să clatine pe acei ce îndrăznesc să rătăcesc de această învățătură. Ce ar trebui să spunem despre acei ce adesea au disprețuit-o și au negat divinitatea acesteia, despre cei ce i-au ironizat dreptatea, îndrăznind să-L sfideze pe Dumnezeu, numindu-L Tiran Atotputernic când au auzit despre alegerea Sa pentru mulți întru viața veșnică? Ai putea tu, cel ce respingi această învățătură, să o scoți din Biblie? Ai putea lua cuțitul lui Jehudi să o tai din Cuvântul lui Dumnezeu? Ai prefera să fii ca femeia de la picioarele lui Solomon, să ai copilul tăiat în bucăți și să-ți iei bucata? Nu e aici în Scriptură? Și nu este de datoria ta să te închini înaintea ei, recunoscând cu supunere că nu înțelegi – să îl primești ca pe un adevăr, chiar dacă nu-i poți pricepe sensul? Nu voi încerca să demonstrez dreptatea lui Dumnezeu din alegerea unora și abandonarea altora. Nu este treaba mea să-mi apăr Stăpânul. Va vorbi pentru El Însuși, și o face: „Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?” Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un vas pentru o întrebuințare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuințare de ocară?” Cine îi va spune tatălui său sau mamei sale: „De ce m-ai adus pe lume ?” „Eu întocmesc lumina, și fac întunericul, Eu dau propășirea, și aduc restriștea, Eu, Domnul, fac toate aceste lucruri.” Cine este cel ce are replică în fața lui Dumnezeu? Tremură și sărută-I toiagul, apleacă-te și supune-te sceptrului Său, nu contestă dreptatea Sa și nu acuza faptele Sale, omule!

Dar sunt alții care spun: „Este dificil pentru Dumnezeu să aleagă pe unii și să lase pe alții.” Acum vă voi pune o întrebare. E cineva aici în această dimineață care vrea să fie sfânt, care vrea să fie reînnoit, să se lase de păcat și să umble în sfințenie ? „Da, vreau”, spune cineva. Atunci Dumnezeu te-a ales. Dar altul spune „Nu, nu vreau să fiu sfânt, nu vreau să renunț la plăcerile și patimile mele.” Atunci de ce cârtești că Dumnezeu nu te-a ales? Căci dacă ai fi fost ales, nu ți-ar fi plăcut, după cum tu însuși mărturisești. Dacă Dumnezeu v-a ales în această dimineață la sfințenie, spuneți că nu v-ar păsa. Nu recunoașteți că preferați beția treziei și minciuna adevărului? Iubiți plăcerile acestei lumi mai mult decât religia; atunci de ce cârțiți că Dumnezeu nu v-a ales pentru religie? Dacă iubiți religia, atunci El v-a ales pentru aceasta. Dacă o doriți, atunci v-a ales pentru a o avea. Dacă nu, atunci ce drept aveți să spuneți că Dumnezeu trebuie să vă fi dat ceva ce nu doriți? Presupunând că am în mână ceva ce nu prețuiți și v-aș spune că o voi da vreunei persoane, n-ați avea dreptul să fiți nemulțumiți că nu v-am dat-o. N-ați putea fi atât de nesăbuiți încât să cârțiți că altul va primi ceva de care nici nu vă pasă. Potrivit propriei dumneavoastră mărturisiri, mulți dintre voi nu dorec religia, nu dorec o inimă nouă și un duh neprihănit, nu voiesc iertarea păcatelor și nici sfințenia, nu doriți să fiți aleși pentru asemenea lucruri, atunci de ce sunteți nemulțumiți? Desconsiderați aceste lucruri, ca fiind gunoaie, atunci de ce să vă plângeți de Dumnezeu care le-a dat celor pe care i-a ales? Dacă credeți că sunt lucruri bune și de dorit, sunt aici pentru voi. Dumnezeu le dă cu mână largă tuturor celor ce le dorec; și înainte de toate, El îi face să

le dorească, altfel ei nu și le-ar dori. Dacă iubești aceste lucruri, atunci El te-a ales să le ai și le poți avea, dar dacă nu le prețuiești, cine ești tu să Îl învinovățești pe Dumnezeu când doar voința ta disperată te reține să nu iubești aceste lucruri, sinele tău ce te face să le urăști? Să presupunem că un om de pe stradă ar spune: „Ce păcat că nu am loc în biserică să ascult și eu ce are acest om de spus.” Și să presupunem că spune „Îl urăsc pe acest predicator, nu-i suport învățăturile, dar totuși e păcat că nu am prins și eu un loc să-l ascult.” V-ați aștepta ca cineva să spună așa ceva? Nu, ci spuneți toți: „Acelui om nu-i pasă. De ce să se preocupe de oamenii ce au ceva ce ei prețuiesc dar el disprețuiește?” Nu vă place sfințenia, nu vă place neprihănirea și dacă Dumnezeu m-a ales pentru acestea, vă rănește cu ceva prin alegerea Sa? „Da, dar”, spun unii, „credeam că însemna că Dumnezeu i-a ales pe unii pentru rai și pe alții pentru iad.” Și aceasta este ceva foarte diferit de învățătura Evangheliei. El a ales oameni pentru sfințenie și neprihănire și prin ele pentru rai. Nu puteți spune simplificând că Dumnezeu a ales oameni spre rai și pe alții spre iad. El v-a ales spre sfințenie dacă iubiți sfințenia. Dacă vreunul din voi iubește să fie mântuit de Isus Hristos, El te-a ales să fii mântuit. Dacă vreunul din voi vrea să aibă mântuirea, ești ales să o ai, dacă o dorești în mod sincer și onest. Dar dacă nu o dorești, de ce ai fi atât de nebun și absurd încât să cârțești pentru că Dumnezeu dă altor oameni ceva ce ție nu îți place?

II. Astfel am încercat să spun ceva despre adevărul învățaturii alegerii, iar acum, pe scurt, lăsați-mă să spun că alegerea este ABSOLUTĂ: adică, ea nu depinde de cum suntem noi. Textul spune că „de la început Dumnezeu ne-a ales să fim mântuiți”, dar oponentii noștri spun că Dumnezeu îi alege pe oameni pentru că sunt buni, alegându-i în baza diferitelor fapte pe care le-au făcut. Întrebăm acum care sunt acele fapte în baza cărora Dumnezeu Își alege poporul? Sunt ei ceea ce numim de obicei „fapte ale Legii” – lucrări de supunere de care făpturile pot da dovadă? Dacă da, atunci vă răspundem că dacă oamenii nu pot fi îndreptățiți prin faptele Legii, atunci ni se pare evident că nu pot fi aleși în baza faptelor Legii: dacă nu pot fi justificați prin faptele lor bune, nu pot fi mântuiți prin ele. Atunci hotărârea alegerii nu se putea baza pe faptele bune. „Dar”, spun alții, „Dumnezeu i-a ales din pricină că le-a prevăzut credința.” Dar cum Dumnezeu este Cel ce dă credința, n-ar fi putut să-I aleagă în baza credinței pe care a văzut-o mai înainte. Să spunem că sunt douăzeci de cerșetori pe stradă și decid să dau unuia un ban, ar putea cineva spune că am hotărât să îi dau banul celuiia pe care l-am ales să aibă banul deoarece am prevăzut că îl va avea? Nonsens. În aceeași manieră, a spune că Dumnezeu i-a ales pe oameni deoarece a prevăzut că ei vor avea credință, ceea ce este germenele mântuirii, ar fi prea absurd să acceptăm. Credința este darul lui Dumnezeu. Orice virtute vine din El, prin urmare aceasta nu putea să-L determine să aleagă oamenii, din moment ce este darul Său. Suntem siguri că alegerea este absolută și este separată de virtuțile pe care sfinții le primesc apoi. Și dacă un sfânt ar fi la fel de devotat ca Pavel, la fel de îndrăzneț ca Petru sau la fel de iubitor ca Ioan, totuși n-ar putea pretinde nimic de la Creatorul Său. Nu cunosc nici un sfânt, indiferent de denotațiunea religioasă, care să creadă că Dumnezeu l-a mântuit deoarece a prevăzut că el ar avea aceste virtuți și merite. Iar acum, frații mei, cele mai bune bijuterii pe care le poartă sfinții dintotdeauna, dacă ar fi bijuterii făcute de propriile mâini, nu sunt de cea mai pură clasă, căci ele sunt amestecate cu ceva pământesc. Cel mai mareț har pe care îl avem are ceva pământesc în

el și simțim aceasta când suntem curățați, sfințiți, iar vorbirea noastră ar trebui să fie mereu:

„Cel dintâi păcătos sunt,
Isus pentru mine muri.”

Singura noastră nădejde, singura noastră justificare încă depinde de harul arătat în persoana lui Isus Hristos și sunt sigur că trebuie să respingem și să disprețuim orice gând ce ar spune că harurile noastre, care sunt daruri ale Domnului nostru, sădite de dreapta Sa, ar fi putut să fie vreodată cauza dragostei Sale. Și ar trebui să cântăm mereu:

„Ce a fost în noi să merite prețuirea
Sau să-I dea Creatorului plăcerea?
Să cântăm mereu, ,Te laud, Tată,
Căci așa ai găsit tu cu cale.’ ”

„El se va îndura de cine va vrea să se îndure.”, El mântuiește pentru că vrea să o facă. Și dacă mă întrebați de ce mă mântuiește, pot doar să spun că este pentru că vrea să o facă. Era ceva în mine ce m-ar fi putut recomanda lui Dumnezeu? Nu, dau totul deoparte, n-am avut nimic să-I atragă privirea. Atunci când Dumnezeu m-a mântuit, eram, dintre toți oamenii, cel mai respingător, pierdut și dezgustător. Stau în fața Lui ca un nou născut în sânge, căci, într-adevăr, nu am nici o putere să mă ajut. Cât de pierdut și blestemat eram! Dacă ați avut ceva să vă recomande lui Dumnezeu, atunci vă spun că eu n-am fost la fel și aș fi fericit să fiu mântuit prin *har*, har pur și nediluat, nu prin meritele mele. Nu mă pot lăuda cu merite. Dacă voi puteți să o faceți, eu nu pot. De aceea trebuie să cânt:

„Doar harul fără plată de la început la sfârșit
Mi-a câștigat iubirea și sufletul mi-a susținut.”

III. Apoi, în al treilea rând, această alegere este ETERNĂ. „Dumnezeu v-a ales de la început pentru viața veșnică.” Îmi poate spune cineva când a fost începutul? Cu ani în urmă credeam că începutul acestei lumi a fost atunci când Adam a apărut pe ea, dar am descoperit că mii de ani înainte de aceasta Dumnezeu pregătea masa haotică să fie potrivită pentru om, dându-i specii de creaturi în stăpânire ce să moară și să lase urme ale îndemânării și lucrării Sale până l-a creat pe om.³ Dar acesta nu a fost începutul, căci revelația evidențiază un timp înainte de crearea acestei lumi, spre zilele când stelele de dimineață au fost create, când, asemeni stropilor de rouă, picurate de pe degetele dimineții, stele și constelații au căzut de pe mâna lui Dumnezeu, atunci când, prin buzele Sale, a lansat sfere greoaie, când cu propria mână a trimis comete asemeni trăsnetului, colindând cerul pentru a-și găsi, într-o zi, propria lor sferă. Ne întoarcem la anii din trecut când lumi au fost create și sisteme plăsmuite, dar nici măcar nu ne-am apropiat de

³ Spurgeon face aici referire la teoria potrivit căreia zilele creației nu au fost zile de 24 de ore, ci epoci. Fosilele găsite astăzi provin de la animalele ce au existat în aceste epoci. Această teorie a fost o încercare de răspuns a creaționiștilor împotriva evoluționismului aflat în plină dezvoltare. Noi respingem această teorie, și afirmăm că zilele creației au fost zile obișnuite, „a fost o seară și apoi a fost o dimineață” – n. ed.

început. Până nu mergem la timpul când tot universul dormita în mintea lui Dumnezeu ca fiind nenăscut, până nu intrăm în veșnicia în care Dumnezeu trăia singur, totul dormind în El, toată creația odihnind în mintea Sa gigantică, nu am pătruns începutul. Putem merge înapoi, înapoi, vremi după vremi. Putem merge înapoi dacă am putea folosi asemenea cuvinte stranii, eternități întregi, fără a ajunge la început. Aripa noastră ar obosi, imaginația noastră s-ar pierde; am putea depăși fulgerele ce scapără în măreție, putere și rapiditate, și tot n-ar fi suficient pentru a ajunge la începuturi. Dar Dumnezeu Și-a ales poporul de la început când eterul nepopulat nu era încă vânturat de vreo aripă de înger, când spațiul era fără maluri sau orice altceva nu era încă născut, atunci când domnea tăcerea universală și nici o voce sau șoptă nu spărgea solemnitatea tăcerii. Atunci când nu era nici o ființă sau mișcare, nici timp și nici nimic altceva decât Dumnezeu Însuși singur în eternitate, când fără vreun cântec de înger și fără prezența vreunui heruvim, mult înainte de nașterea creaturilor vii sau înainte de plăsmuirea roților carului lui Iehovah, chiar și atunci, „la început era Cuvântul” și la începuturi poporul lui Dumnezeu era una cu Cuvântul și „El l-a ales de la începuturi întru viața veșnică”. Alegerea noastră este deci eternă. Nu mă voi opri pentru a o demonstra, ci menționez doar în treacăt aceste gânduri spre folosul tinerilor începători ca ei să priceapă ce înțelegem prin alegerea absolută și eternă.

IV. Și apoi, alegerea este PERSONALĂ. Și în această privință adversarii noștri au încercat să răstoarne înțelegerea alegerii spunând că este o alegere a națiunilor și nu a unui popor. Dar aici apostolul spune „Dumnezeu v-a ales pe voi de la începuturi”. Este o strategie deplorabilă să susții că Dumnezeu nu a ales persoane, ci națiuni, deoarece aceeași obiecție ce stă împotriva alegerii persoanelor, stă și împotriva alegerii unei națiuni. Dacă n-ar fi drept să alegi o persoană, ar fi mult mai nedrept să alegi o națiune, din moment ce națiunile sunt uniuni de mulțimi de persoane și a alege o națiune pare o nedreptate mult mai mare – dacă alegerea ar fi o nedreptate – decât a alege o persoană. Desigur a alege zece mii de persoane ar fi considerat ca fiind mult mai rău decât a alege una, diferențiind o națiune întreagă de restul omenirii pare o extravaganță mai mare în termenii suveranității divine decât alegerea unui biet muritor, lăsând un altul neales. Dar ce sunt națiunile dacă nu oameni? Ce sunt popoarele dacă nu combinații ale diferitelor unități? O națiune este formată dintr-un individ, cu acesta și acela împreună. Și dacă îmi veți spune că Dumnezeu i-a ales pe evrei, atunci voi spune că l-a ales pe acel evreu și pe acesta și pe celălalt. Și dacă spuneți că alege Anglia, atunci voi spune că îl alege pe acest englez, pe acela și pe celălalt. Deci în esență înseamnă același lucru. Alegerea este deci personală și ea trebuie să fie așa. Oricine citește acest text și altele de acest fel, va vedea că Scriptura vorbește în mod continuu despre poporul lui Dumnezeu unul câte unul și vorbește despre ei ca fiind personaje speciale ale alegerii.

„Suntem fii prin alegerea lui Dumnezeu,
Noi, ce credem în Isus Hristos
Prin eterna destinare
Har suveran aici primim.”

Știm acum că alegerea este personală.

V. Celălalt gând este – căci timpul meu zboară prea rapid pentru a-mi permite să zăbovesc mai mult asupra acestor aspecte – că alegerea produce REZULTATE BUNE : „de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului.” Cât de mulți oameni înțeleg greșit doctrina alegerii! Și cum arde sufletul în mine și clocotește la amintirea răului groaznic ce a izbucnit din denaturarea acestui aspect al adevărului slăvit al lui Dumnezeu! Cât de mulți și-au spus : „Sunt ales” și au căzut în păcat sau mai rău decât atât! Și-au spus: „Sunt alesul lui Dumnezeu” și au dat dovadă de atâta răutate, îndreptându-se spre orice lucru necurat, spunându-și: „Sunt copilul ales al lui Dumnezeu și, indiferent de faptele mele, pot trăi oricum voiesc și face orice îmi place.” Vai, preaiubiților!... Dați-mi voie să vă avertizez în mod solemn să nu interpretați astfel adevărul sau, mai degrabă, să nu transformați adevărul în minciună, căci adevărul nu ne permite să o facem. Am putea să trecem dincolo de adevăr și am putea face ca ceva ce a fost desemnat pentru mângâierea noastră să devină un amestec teribil pentru distrugerea noastră. Vă spun că au fost mii de oameni ce au fost pierduți prin înțelegerea greșită a alegerii, spunând: „Dumnezeu m-a ales pentru rai și pentru viața veșnică”, uitând că este scris că Dumnezeu i-a ales „prin sfințirea Duhului și credința adevărului.” Aceasta este alegerea lui Dumnezeu – alegere spre sfințire și credință. Dumnezeu Își alege poporul să fie sfânt și credincios. Câți dintre voi aici sunt credincioși? Câți din cei din comunitatea mea pot spune cu mâna pe inimă: „Mă încred în Dumnezeu că sunt sfințit”? Este vreunul din voi care să spună „Sunt ales”? – vă amintesc că ați jurat săptămâna trecută. Unii din voi spun: „Cred că sunt ales”, dar vă amintesc despre vreuna din faptele necurate pe care le-ați săvârșit în ultimele șase zile. Alții spun „Sunt ales”, dar vă voi privi în față și vă voi spune „Ales!... Ești cel mai blestemat ipocrit! Iată ce ești!” Alții vor spune: „Sunt ales”, dar le voi aminti că neglijează tronul milei și nu se roagă. O, preaiubiților!... Nu vă gândiți că sunteți aleși dacă nu sunteți sfinți. Puteți veni la Hristos ca păcătoși, dar nu puteți veni la Hristos ca o persoană aleasă până nu vă vedeți sfințenia. Nu interpretați greșit ce vă spun și nu spuneți: „Sunt ales” și să gândiți că puteți trăi în păcat. Aceasta este cu neputință, căci aleșii lui Dumnezeu sunt sfinți. Ei nu sunt puri sau perfecți, sau fără pată, dar luând viața lor ca întreg, ei sunt sfinți, fiind deosebiți de alții și nici un om nu are dreptul să se creadă ales decât în sfințenia sa. El poate fi ales, dar stând încă în întuneric, dar nu are dreptul să o creadă, căci nimeni nu o poate vedea, nu este vreo dovadă a acestui fapt. Omul poate va trăi într-o zi, dar în prezent este mort. Dacă umbli în frica de Dumnezeu, încercând să-I fii plăcut și fiind supus poruncilor Lui, nu te îndoii că numele tău a fost scris în cartea vieții Mielului dinainte de întemeierea lumii.

Și, pentru a nu fi prea dificil pentru voi, observați un alt aspect al alegerii, care este credința – „credința adevărului”. Oricine crede adevărul lui Dumnezeu și crede în Isus Hristos este ales. Întâlnesc adesea biete suflete care se frământă și se îngrijorează la gândul – „Dacă nu sunt ales!”, „Vai, domnule, știu că îmi pun încrederea în Isus, știu că mă încred în numele Lui și în sângele Lui, dar dacă nu sunt ales?” Sărman suflet!... Nu știi prea multe despre Evanghelie, căci altfel n-ai vorbi în acest fel, căci *cel ce crede este ales*. Cei ce sunt aleși, sunt aleși întru sfințire și credință, și dacă ai credință, ești unul din aleșii lui Dumnezeu – trebuie să o știi, căci este o certitudine. Dacă tu ca păcătos privești la Isus Hristos în această dimineață și spui:

„Cu nimic în mâini nu vin,
Doar de crucea Ta mă țin”,

atunci ești ales. Nu îmi este teamă că alegerea sperie sfinții sau păcătoșii. Sunt mulți teologi ce spun celui ce întreabă că „alegerea n-are de-a face cu tine”, ceea ce este foarte rău, deoarece bietul suflet nu trebuie redus la tăcere în acest fel. Dacă o poți face, poate ai scăpa, dar el tot se va gândi la ea, căci nu ar putea să n-o facă. Spuneți-i dar că dacă crede în Domnul Isus Hristos este ales. Dacă te încrezi în Isus ești ales și aceasta vă spun eu, cel dintâi dintre păcătoși, în această dimineață, vă spun aceasta în numele Lui că dacă veniți la Dumnezeu fără faptele voastre, agățându-vă de sângele și de neprihănirea lui Isus Hristos, dacă veniți acum și vă încredeți în El, sunteți aleși – ați fost iubiți de Dumnezeu dinainte de întemeierea lumii, căci n-ați fi putut-o face dacă Dumnezeu nu v-ar fi dat puterea și nu v-ar fi ales spre aceasta. Acum sunteți în siguranță dacă veniți să vă încredeți în Isus Hristos și doriți să fiți mântuiți și iubiți de El. Dar să nu vă gândiți că va fi cineva mântuit fără credință și fără sfințire. Să nu credeți, ascultătorii mei, că vreun decret din vremurile întunecate ale eternității vă va mântui sufletele dacă nu credeți în Hristos. Să nu credeți că veți fi mântuiți fără credință și sfințenie, căci aceasta este cea mai îngrozitoare erezie ce a dus la pierzare pe mulți. Nu așezați alegerea ca pernă pe care să dormiți, căci veți fi ruinați. Să mă ferească Dumnezeu să fiu eu cel ce vă coase pernele sub brațe ca să puteți sta confortabil în păcatele voastre. Păcătoșule!... Nimic din Biblie nu îndulcește păcatele tale, dar dacă ești osândit, omule, dacă ești pierdută, femeie, nu veți găsi în Biblie nici un strop pentru a vă răcori limba, nici o învățătură care să vă îndreptățească vina, iar acuzarea voastră va fi în întregime din vina voastră și păcatul vostru o va merita cu prisosință, fiindcă nu credeți că sunteți osândiți. „Voi nu credeți, pentru că nu sunteți dintre oile Mele.” „Și voi nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viața.” Nu vă amăgiți că alegerea scuză păcatul, nu visați la aceasta, nu vă adormiți în complacerea dulce a gândului iresponsabilității. Sunteți responsabili și trebuie să aveți ambele lucruri – suveranitatea divină și responsabilitatea umană. Trebuie să avem alegerea, dar trebuie să bătorim calea ce duce la inimile voastre, trebuie să vă aducem adevărul lui Dumnezeu, trebuie să vă vorbim și să vă reamintim despre aceasta, căci în vreme ce este scris „În Mine este ajutorul tău”, este iarăși scris „O, Israel, singur te-ai nimicit.”⁴

VI. Și acum, în cele din urmă, care sunt efectele adevărate și legitime ale înțelegerii corecte a doctrinei alegerii. În primul rând, vă voi spune ceea ce această învățătură va determina sfinții să facă sub binecuvântarea lui Dumnezeu și, în al doilea rând, ce îi va determina pe păcătoși să facă dacă Dumnezeu îi va binecuvânta prin ea.

În primul rând, cred că alegerea pentru un sfânt este una din cele mai *dezarmante* doctrine din lumea întreagă – ea înlătură toată încrederea în firea pământească sau orice încredere în altceva afară de Isus Hristos. Cât de des ne învelim în propria neprihănire și ne etalăm cu perlele false și bijuteriile propriilor noastre fapte și lucrări. Începem prin a spune „Acum voi fi mântuit, fiindcă am cutare și cutare dovadă.” În loc de acestea, doar credința singură mântuiește; credința și numai credința ne unește cu Mielul; fără fapte, deși este cea care le generează. Cât de ades ne bizuim pe o anumită faptă, alta decât cea a Celui Preaiubit și ne încredem într-o anumită putere, alta decât cea venită de sus. Acum dacă această putere ni s-ar lua, vom fi nevoiți să luăm în considerare alegerea. Opriți-vă

⁴ Osea 13:9. Versiunea engleză traduce: „O, Israele, te-ai nimicit singur; dar în Mine este ajutorul Tău” – n. ed.

și gândiți-vă la aceasta. Dumnezeu te-a iubit dinainte de a lua ființă, te-a iubit când erai mort în păcate și nelegiuiri și Și-a trimis Fiul să moară pentru tine. El te-a răscumpărat prin sângele Lui prețios pentru ca tu să-I poți șopti numele. Te-ai putea, deci, mândri?

Nu cunosc nimic, nimic care să ne *smerească* mai mult decât această învățătură a alegerii. M-am prosternat uneori înaintea ei, străduindu-mă să o înțeleg. Mi-am îndreptat aripile și, asemeni vulturului, m-am îndreptat spre soare și de neclintit mi-a fost privirea și puternică aripa pentru o vreme, dar când m-am apropiat, un gând mi-a venit în minte – „Dumnezeu te-a ales de la început pentru mântuire...”, și m-am pierdut în măreția lui și am fost pătruns de puterea gândului, iar din înălțarea amețitoare mi-a căzut sufletul, sfârșit și frânt, spunând „Doamne, sunt nimic, sunt mai puțin de atât. De ce eu? De ce eu?”

Prieteni, dacă vreți să vă smeriți, studiați alegerea, căci vă va smeri sub influența Duhului lui Dumnezeu. Cel ce este mândru de alegerea lui nu este ales și cel ce este smerit sub înțelegerea acestei învățături poate crede că el este ales și are toate motivele să creadă că este ales, căci unul din cele mai binecuvântate efecte ale alegerii este acela de a ne ajuta să ne smerim înaintea lui Dumnezeu.

Revenind, alegerea creștinului ar trebui să-l facă *neînfricat* și foarte *îndrăzneț*. Nici un om n-ar fi atât de îndrăzneț decât acel ce crede că este ales de Dumnezeu. De ce i-ar păsa de un om dacă este ales de Creator? De ce i-ar păsa de niște ciripeli patetice ale unor vrăbii mărunte când el știe că este un vultur de speță regală? I-ar păsa când un cerșetor l-ar arăta cu degetul dacă sângele regesc al cerului îi curge prin vene? I-ar fi frică dacă toată lumea s-ar ridica împotriva lui? Dacă Pământul ar fi împânzit de armate, el ar fi în deplină pace, căci se află în locul secret al tabernacolului Celui Preaînalt, în cortul măreț al Celui Atotputernic. „Sunt al lui Dumnezeu”, spune el, „sunt diferit de toți ceilalți oameni – ei sunt de rasă inferioară. Nu sunt eu nobil? Nu sunt unul din aristocrații cerului? Nu este numele meu scris în cartea lui Dumnezeu?” Îi pasă cumva de lume? Nu, la fel cum leului nu-i pasă de lătratul câinelui, el zâmbeste dușmanilor lui și atunci când se apropie prea mult, se mișcă și îi împrăștie în bucăți. Ce îi pasă de ei? El merge printre ei asemeni unui colos, în timp ce oameni mărunți trec pe sub el și nu-l înțeleg. Fruntea lui este făcută din fier, inima lui din cremene – ce îi pasă de oameni? Nu, dacă un vuiet universal ar veni la el din lumea largă, ar zâmbi și ar spune:

„Cel ce și-a făcut refugiul din Dumnezeu
Își va găsi cel mai sigur adăpost.”

„Sunt unul din aleșii Lui, sunt ales de Dumnezeu și sunt scump și chiar dacă lumea m-a izgonit, nu-mi este frică.” Vai!... Învățători ce slujesc vremilor, unii din voi se pot îndoi asemeni sălciilor. Mai există și în zilele noastre câțiva creștini asemenea stejarilor ce pot face față furtunii. Și vă voi spune motivul: pentru că nu credeți că ați fost aleși. Omul care știe că este ales va fi prea mândru ca să păcătuiască, nu se va umili să comită faptele oamenilor de rând. Cel ce crede acest adevăr va spune: „Eu, să-mi compromit principiile? Eu, să-mi schimb învățăturile? Eu, să-mi las deoparte viziunile? Eu, să ascund credința în adevăr? Nu! Din moment ce știu că sunt alesul lui Dumnezeu, voi spune în față tuturor oamenilor adevărul lui Dumnezeu, orice ar spune oamenii.” Nimic nu face pe un om atât de îndrăzneț ca atunci când simte că este alesul lui Dumnezeu. Cel ce știe că Dumnezeu l-a ales nu va tremura și nu se va teme.

Ba mai mult, alegerea ne va face *sfinți*. Nimic nu îl face pe un creștin mai sfânt sub influența plină de har a Duhului Sfânt decât gândul că el este ales. „Să păcătuiesc”, spune el, „după ce Dumnezeu m-a ales? Să cad în păcat după cunoașterea unei asemenea iubiri? Să mă îndepărtez după atâta bunătate plină de iubire și milă plină de blândețe? Nu, Dumnezeul meu, din moment ce Tu m-ai ales, Te voi iubi și voi trăi pentru Tine

„Căci Tu, Dumnezeu veșnic,
Tatăl Meu ai devenit”

Mă voi dărui Ție să fiu al Tău pentru totdeauna, prin alegere și răscumpărare, încrezându-mă în Tine și dedicându-mă solemn slujirii Tale.”

Și în cele din urmă, despre efectele acestei învățături pentru cei lumești. Ce vă spune vouă alegerea? Mai întâi, vă voi scuza pentru o clipă, oameni neevlavioși. Multora dintre voi nu le place subiectul alegerii divine și nu vă pot condamna pentru aceasta, căci i-am auzit pe cei ce predică alegerea, așezându-se și spunând „Nu am nici un cuvânt de spus pentru păcătos”. Spun că *trebuie* să vă displacă asemenea predicare și nu vă condamna pentru aceasta. Dar, îți spun, fă-ți curaj și speranță, păcătosule, că există alegere. În loc să fie demoralizator și descurajant, faptul că există o alegere este un lucru plin de nădejde și bucurie. Dacă ți-aș spune că probabil nimeni nu poate fi mântuit, nimeni nu e predestinat pentru viața veșnică, atunci n-ai tremura și strânge mâinile în deznădejde, spunând: „Atunci cum aș putea fi mântuit, din moment ce nimeni nu este ales?” dar vă spun că o mulțime este aleasă, dincolo de orice numărătoare, o mulțime ce nici un muritor n-ar putea-o număra. De aceea, fă-ți curaj, biet păcătos! Alungă-ți deznădejdea – n-ai putea fi ales la fel ca oricare altul? Căci mulțimea aleșilor este de nenumărat. Există bucurie și alinare și pentru tine! Atunci îmbărbătează-te și, mai mult, mergi și îndrăznește la Stăpân. Ține minte că dacă nu ești ales, nu vei pierde nimic. Ce au spus cei patru leproși? „Să cădem în mâinile sirienilor, căci dacă stăm aici, murim, dacă mergem la ei, putem muri.”⁵ Păcătosule, vino la tronul milei care alege oameni, căci ai putea muri unde te afli. Du-te la Dumnezeu și chiar presupunând că te-ar putea disprețui și mâna Sa te-ar putea alunga – un lucru imposibil de altfel – totuși nu vei avea nimic de pierdut, căci nu vei fi mai condamnat pentru aceasta. În plus, presupunând că vei fi condamnat, vei avea cel puțin satisfacția de a-ți ridica ochii din iad spunând: „Dumnezeule, ți-am cerut milă și nu mi-ai dat-o; am căutat-o, dar Tu mi-ai refuzat-o.” Așa ceva nu vei spune niciodată, păcătosule! Dacă mergi la El și Îi ceri, vei primi, căci nu a izgonit pe nimeni până acum! Nu este aceasta nădejde pentru tine? Chiar dacă este un număr limitat, totuși este adevărat că toți cei ce caută, fac parte din acel număr. Mergi deci și caută și dacă vei fi primul care merge în iad, spune-le demonilor că ai pierit în acest fel, spune-le că ai fost alungat după ce ai venit ca un păcătos vinovat la Isus. Îți spun că așa ceva l-ar dizgrația pe Cel Veșnic – spun aceasta cu reverență numelui Său – și El nu va permite un astfel de lucru, căci este plin de râvnă pentru onoarea Sa și n-ar putea permite unui păcătos să spună așa ceva.

Dar vai, biet suflet!... Să nu gândești doar că n-ai avea nimic de pierdut dacă ai veni la El. Ar mai fi un singur gând – nu-i așa că iubiți gândul alegerii în această dimineață? Sunteți gata să Îi acceptați dreptatea? Spuneți oare „Simt că sunt pierdut, o merit și dacă fratele meu este mântuit, n-aș putea să cârtesc. Dacă Dumnezeu mă

⁵ 2 Împ. 7:4 – n. ed.

distruge, o merit, dar dacă mântuiește pe cel ce stă lângă mine, are tot dreptul să facă ce voiește cu ceea ce este a Lui și n-am pierdut nimic în acest fel.” Poți spune aceasta cu sinceritate în inima ta? Dacă da, atunci doctrina alegerii a avut efectul cel bun asupra duhului tău și nu ești departe de Împărăția cerului. Ești adus unde trebuie să fii, unde Duhul vrea ca tu să fii și fiind astfel în această dimineață, mergi în pace, Dumnezeu ți-a iertat păcatele. Nu ai simți așa dacă nu ai fi iertat; nu ai simți astfel dacă Duhul lui Dumnezeu nu ar lucra în tine. Bucură-te deci și pune-ți nădejdea în crucea lui Hristos. Nu te gândi la alegere, ci la Isus Hristos. Încrede-te în Isus, Isus la început, la mijloc și fără de sfârșit.